

SAMUEL TOCH

NA MNOŽSTVÍ NEHLEĎTE

**SPOLEČNĚ
K VÍTĚZSTVÍ**

Na množství nehleďte

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Samuel Toch
Na množství nehleďte – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

SAMUEL TOCH

**NA MNOŽSTVÍ
NEHLEĎTE**

Společně k vítězství

© Samuel Toch, 2026

E-book konverze © GDTP Studio Albatros Media, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-264-5948-4

ISBN e-knihy 978-80-264-5949-1 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-264-5951-4 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-5952-1 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Poděkování

Obrovské poděkování patří mým čtenářům a fanouškům, kteří mě četbou prvního dílu podpořili a motivovali. I díky jim mohla vzniknout tato kniha.

Neméně vděčný jsem své manželce. Po celou dobu mě v psaní podporovala, přestože musela vytrpět nesčetné hodiny a dny, které jsem věnoval následujícím stránkám — a ne jí.

Děkuji také odborným poradcům, z nichž nejvíce mi svými užitečnými radami pomohli Starsky a Švícko.

A v poslední řadě děkuji všem kamarádům a známým za podporu.

„Poučení z historie je to, že se z ní nikdy nikdo nepoučí.“

Steven Erikson

Dům mrtvých, Druhý příběh z Malazské knihy padlých

*„Mohli jste si zvolit mezi válkou a hanbou. Zvolili jste hanbu
a budete mít válku.“*

Sir Winston Churchill

ČÁST PRVNÍ

Úvod

ÚTERÝ
ŘÍM, ITÁLIE

Přestože se blížil konec května a turistická sezóna měla být v plném proudu, bylo prostranství před Colosseem téměř vylištěné. Yemi, pětadvacetiletý Nigerijec, který se do Itálie dostal před více než rokem, tak hubený týden ještě nezažil. Ani během toho minulého se mu nepodařilo vnutit turistům nijak valné množství cetek. Dnes měl zase plný batoh všemožných korálků, náramků a náhrdelníků. Snad aspoň dnes něco udá. Na včerejšek hlásili déšť, a tak to zoufale zkusil s deštníky, a přestože vydrželo celkem vydatně pršet nějakou chvíli, neudal ani jeden.

Ještě loni, když začínal, šlo všechno hladce. Držel se rad starších kolegů a vydělal během chvíle dost peněz na to, aby mohl zaplatit zálohu i za cestu své rodiny do Itálie. Teď ale potřeboval splatit dluh v podstatě převaděčské mafii, která sem jeho i rodinu dostala. Jenže s takovou si bude asi muset najít normální práci. A kde ho jako uprchlíka zaměstnají? Doma měl ženu a dva malé syny. Do Itálie se vydal, aby jim zajistil lepší život, než měl on sám. Přestože neomaleně obelhával turisty z celého světa, omlouval si to tím, že díky vydělaným penězům může dopřát svým synům místní vzdělání. Ti se pak stanou platnými členy italské společnosti, čímž vykoupí jeho hříchy. Jenže dluh převaděčům se zdál nyní příliš vysoký.

Kdyby tak šly obchody jako loni, zoufal si. Po pár měsících si spočítal, že takovým tempem dluh brzy vyrovná. Pak už bude vydělávat na sebe a svou rodinu. Jenže nepředpokládal, že chvíli nato začne občanská válka v USA, čímž v Římě ubylo bohatých a hlavně naivních amerických turistů. A už vůbec nemohl tušit, že ani ne rok poté dojde v Evropě k velkému vojenskému převratu a vzápětí se rozhoří válka. Ve své rodné zemi toho zažil už jako malý dost. Válka byla strašná a nepřál ji nikomu, natož Evropě,

kde se chtěl usadit. Hlavně ji ale nepřál sobě, protože hatila jeho plány do budoucna.

I proto se snažil sledovat dění v televizi a na internetu, jak to jen šlo. Rusko-čínská armáda se převalila Pobaltím a polovinou Polska. Vypadalo to, že se snad brzy objeví i tady v Římě, říkal si. Včera večer však četl zprávy, že se americké jednotky, které uvízly v Evropě, zapojily do boje a pomohly ve velké bitvě v České republice, kde se podařilo Rusy zastavit. To ho naplnilo optimismem, že by vlastně vše mohlo i brzy skončit.

Bylo po deváté hodině ranní a prostranství, jindy už v tuto dobu zaplněné turisty, bylo téměř prázdné. Prodavači tu byli vůči turistům v poměru jedna ku jedné. Loni stávala k pokladnám na prodej lístků do Colossea a na Forum Romanum několikahodinová fronta. Teď čas od času někdo přišel, hned koupil vstupenku a spěšně se odebral rovnou na prohlídku. A tyto turisty už odchyťovalo dost jiných prodejců. Proto se rozhodl vyčkávat na ty, kteří sem přicházeli směrem od Circo Massimo, a postával u Konstantinova oblouku. Ale zatím bez úspěchu oslovil jen dvě skupinky.

V dálce se rozezněly sirény. To bylo v italské metropoli sice docela běžné, jenže teď jich houkalo podezřele mnoho a z více směrů. Za okamžik spatřil, jak se směrem k němu po Via di San Gregorio řítí přes půl tuctu černých karabiniérských vozidel, a to včetně větších nákladáků. Na chvíli ztuhl a čekal, co se bude dít. Pak si ale všiml, že se od Colossea blíží asi dvacet policistů v černých kombinézách.

Nevěděl, o co jde, a přestože měl legální povolení k pobytu, byť nejspíš získané úplatky, nechtěl mít co do činění s policií. Otočil se a sprintoval na druhou stranu k Piazza del Colosseo. Když probíhal kolem vstupu do antických vykopávek, koutkem oka zahlédl, že i odtud se sbíhají karabiniéři. Chtěl se dostat na hlavní cestu a pak se ztratit někde v ulicích. Jenže i tady se vynořili policisté. Cesta byla zablokovaná. *To nemá smysl.* Zastavil se.

Když po zuby ozbrojení muži v černém uzavřeli celé prostranství, začali sbírat všechny, kdo se na něm nacházeli, včetně očividných

turistů. Těm však jen zkontrolovali doklady a nechali je odejít, klidně i na prohlídku. Ale pouliční prodavače odváděli.

K Yemimu přistoupili dva policisté s automatickými zbraněmi. Na černých kombinézách neprůstřelné vesty a na hlavě hrdě posazený černý baret.

„*Občanství?*“ zeptal se jeden Yemiho italsky. Nevěděl, co má říct. Italsky rozuměl, ale má přiznat, že není místní, nebo ne? Povolení k pobytu nosil vždycky u sebe, ale bude stačit?

„*Nerozumíš mi? Občanství? Nationality?*“ zkusil netrpělivě zopakovat karabiniér poslední slovo i v angličtině.

„*Nigérie,*“ odpověděl nakonec Yemi italsky. Vtom se druhý muž, který zatím nepromluvil, natáhl k Yemimu. „*Ale mám povolení k pobytu,*“ stačil ještě ze sebe vyhrknout, než mu policista ze zad stáhl hbitě batoh.

„*To mě nezajímá. Půjdeš s námi.*“ Zatřásl mu batohem před hlavou. „*Co v tom máš?*“

„*Jen korálky. Klidně si je vezměte.*“

„*To si nech. Nějaké zbraně?*“ zeptal se policista a prohrabával se v batohu. Yemi u sebe žádné nenosil. Už takhle měřil skoro dva metry a byl dost urostlý, že stačilo ho vidět a nikdo by se s ním do křížku nepustil. Jenže tihle dva karabiniéři, přestože byli o něco menší než on, byli dost sebejistí. Vlastně i podle Yemiho by z nich šlo dost respektu i beze zbraní, natož s nimi. Hádat se s nimi nechtěl, natož se bránit.

„*Ne, pane, žádné.*“ Prohlídka batohu skončila a začala prohlídka přímo Yemiho, ten jen poslušně rozpažil a roztáhl nohy, zatímco ho policista prohledával. Když skončil, jen kývl na kolegu.

„*Máš nějaké doklady?*“ zeptal se první z nich.

„*Ano, v peněžence.*“ Ukázal na peněženku a smartphone, které mu vytáhl při prohlídce karabiniér.

„*Fajn, peněženku si nech u sebe.*“ Dostal peněženku a batoh, ve kterém byly opravdu jen cetky a svačina zpět, mobil však ne. Policista ho ze zadu postrčil dopředu a Yemi bez řeči šel k přistavnému autobusu, kam nakládali ostatní prodejce.

„*Najdi si místo a sed'*," poručili mu a odešli. Našel si volné sedadlo až úplně za ostatními a posadil se.

Do autobusu přivedli v následujících minutách ještě pár dalších jeho kolegů prodavačů. Dohromady jich tu bylo asi dvacet. Jako poslední nastoupili čtyři ozbrojenci v černém a řidič.

„*Sedte a žádný problémy, jasný?!*“ poručil jeden z nich. Autobus se ve chvíli rozjel za doprovodu policejních aut.

Jeli na jih a pryč z hlavního města. Ještě než z něj vyjeli na venkov, přidaly se k nim další dva autobusy. Yemi z Itálie za svůj pobyt moc neviděl, vlastně jen Řím a cestu do něj. Takže teď se nedokázal úplně orientovat, kde přesně jsou a kam je mohou vézt.

Zahnuli na prašnou polní cestu a chvíli jeli kolem polí. Ještě než zastavili, začalo si osazenstvo včetně Yemiho všimnat rozlehlé plochy obehnané vysokým plotem s ostnatým drátem, uprostřed něhož byly stany a několik kontejnerových buněk.

A sakra. Tohle nevypadá vůbec dobře, pomyslel si. *Tohle vypadá jako nějaký sběrný tábor pro ilegální migranty. Co se asi může stát?* Nechtěl myslet na to nejhorší.

Autobus zastavil. Karabiniéři jim poručili vystoupit. Venku na ně čekali další policisté, ale i vojáci. Všichni ozbrojení. Na cestě byly i další autobusy, ze kterých vycházeli lidé. Další zastavovaly hned za nimi. Ozbrojenci jim v klidu, ale asertivně ukazovali, kam mají všichni jít.

Prošli ozbrojeným kordonem až ke vstupní bráně oploceného areálu, kde Yemi dostal od vojáka velkou láhev vody a hned pokračoval dál. V davu se linuly názory, že je pošlou všechny domů nebo na frontu, ale objevovaly se i černější scénáře. Yemi nechtěl věřit ani jednomu z nich.

Dostali se až na prostranství před dlouhou řadou kontejnerových buněk. U každé stála dlouhá fronta lidí. Vojáci, kteří je odvedli, jim nakázali zařadit se do nějaké z nich a počkat na další pokyny. Yemi si jednu vybral a čekal, ale nevěděl, na co vlastně. Na všechno dozírala armáda nebo policie. Měli tady dokonce několik obrněných

vozidel. Ale všichni, proti kterým byla tato opatření namířena, byli až moc vykolejení z toho, co se děje, nemluvě o jasné převaze italských ozbrojených sil. Každý jen dál stál v klidu v řadě.

Po skoro půlhodině se Yemi dostal téměř na začátek fronty. Všiml si, že každý odevzdá karabiniérovi doklady a po chvíli vejde do buňky. Ti, co vešli předtím, už nevycházel, alespoň ne stejným vchodem.

Zanedlouho i Yemi odevzdal všechny dokumenty, včetně povolení k pobytu. Policista s nimi vešel do buňky a po pár minutách vyšel a posunkem mu ukázal, že má jít dovnitř, a odešel vybrat další doklady. V původně lodním kontejneru byl po pravé straně malý jednoduchý stůl postavený bokem ke dveřím. Za ním seděl postarší, ale drsně vypadající karabiniér, který se střídavě probíral papíry a fúkal něco do tabletu. Po jeho pravici stál jiný policista v černé kombinéze, v neprůstřelné vestě a se samopalem. Za ním si Yemi všiml druhého východu.

Muž za stolem se podíval na Yemiho. Ukázal mu, aby se posadil na skládací židli naproti němu. Sedl si a otřel si nervozitou zpotené ruce o kalhoty na stehnech.

„*Takže ty jsi Yemi Abubakar?*“

„*Ano, pane,*“ přisvědčil.

„*A tohle je tvoje povolení k pobytu?*“ zamával Yemiho povolením. „*Ale jsi Nigerijec?*“

Zmohl se jen na: „*Ano, pane.*“

Muž naproti němu se hluboce nadechl a pak vydechl. „*Tak poslyš, hochu. Dle nových platných zákonů Evropské unie a Itálie jsou všechna taková povolení k pobytu s okamžitou platností zrušena.*“ Yemimu jako by se zastavil celý svět. „*Nemám celý den na to ti to vysvětlovat. Dám ti teď dvě možnosti a ty se teď hned rozhodneš.*“ Na chvíli se odmlčel. Vtom přišel do místnosti policista s dalšími dokumenty, položil je na stůl a zůstal čekat u vchodu.

Yemi nevěděl, co říct, nic ho nenapadlo. Dohadovat se o tom, že je jeho povolení legální, nemělo smysl. Tady bylo už evidentně rozhodnuto. Ale co bude s ním, co bude s jeho ženou a s rodinou?

Starší karabiniér si všiml, že naproti němu sedící muž nemá co říct, a tak pokračoval: *„Povolení k pobytu je zrušeno. Je hezké, že ho máš, ale je ti k ničemu. Takže teď máš na výběr. Buď tě pošleme zpátky domů.“* Ne, to Yemi nechtěl. *„A neboj, na naše náklady i s celou tvou rodinou, v klidu. Anebo podepíšeš kontrakt u vojska a můžeš zůstat. Vybírej rychle.“*

Yemi chápal, co znamená cesta domů, i kdyby to italská vláda zaplatila. Ale nechápal to vojsko. Zpět do Nigérie i s celou rodinou nechtěl, proto se zeptal: *„Co by znamenal ten kontrakt u vojska?“*

Oba karabiniéři se na sebe s úsměvem podívali a pak se zase soustředili na Yemiho. *„Podepíšeš na jeden rok závazek k vojsku. Celá tvá rodina tu bude moct zůstat, budou mít zaručena všechna občanská práva. No a po roce služby dostaneš občanství a s ním i tvá rodina.“*

Neznělo to úplně špatně, rok není tak dlouhá doba. Ale když se zamyslel nad tím, co se děje v Evropě, tak už to tak radostné nebylo. *„A co bych přesně dělal ve vojsku?“* zkusil se zeptat.

„Jo, to já ti nepovím, to už bude na nich, kam tě zařadí. Já ti ani neřeknu, jestli půjdeš k námořnictvu, letectvu, anebo do armády.“

„A můžou mě poslat do boje?“ vyptával se dál. Muži naproti němu evidentně začínala docházet trpělivost, přesto zachoval milý tón.

„Takže asi máš tušení, co se děje ve světě?“ Yemi pokýval hlavou, že ano. *„Skvěle, takže je ti asi jasné, co se může stát. Já tady nejsem od toho, abych ti řekl, co přesně bude. Já jsem tu od toho rozhodnout, jestli tě vyhostíme, anebo jestli se staneš užitečným pro Itálii. Takže se rozhodni. Teď.“*

Yemi neměl moc na vybranou. Nechtěl, aby jeho a rodinu vyhostili, ale když viděl, jak to vypadá daleko na sever v Polsku, tak se mu tam také nechtělo. *„Ale bylo to na severu, daleko. A kdo tam bojuje? Poláci, Němci, Britové, Češi a další. Italové nejspíš zůstanou tady na poloostrově a budou v klidu. A rok je jen rok. Urovnal si myšlenky a rozhodl se.“*

„Beru to vojsko,“ povzdychl si.

„Výborně, a máme to, přeji hodně štěstí.“ Karabiniér se začal probrat doklady dalšího v pořadí.

Mladší z nich, který byl ozbrojený, mu pokynul ke druhému východu a otevřel mu dveře. Za nimi čekal voják. Tomu jen karabiniér řekl: „*Forze Armate*“, což znamenalo *Ozbrojené síly*, a zavřel za sebou.

„*Super, tak tě u nás vítám,*“ poplácal voják Yemiho po zádech a vedl ho pryč. „*Zatím si většina vybrala spíš lístek domů.*“ Smál se.

„*Hmm... co teď se mnou bude?*“

„*To už rozhodne odvodní komise.*“ Voják se na něj pořád culil, zatímco ho odváděl.

Kapitola 1

STŘEDA

PLZEŇ, ČESKÁ REPUBLIKA

„**M**oc mne těšilo, pane Hegnere.“ Praporčice, které bylo lehce přes třicet let, oblečená v nových čistých maskáčích, podala Janovi ruku s perfektně namalovanými nehty. Tím se s ním rozloučila. Ještě se jednou ohlédl po balistické vestě a pušce v rohu kanceláře a odešel.

Na chodbě čekalo ještě několik dalších mladíků přibližně jeho věku. Sám tu předtím čekal přes hodinu. Od vyhlášení mobilizace se otevřela rekrutační místa po celé Plzni a Krajské vojenské velitelství sloužilo spíš jako ústředí. A také pro výjimky, jako byl on, tedy nezletilí se souhlasem rodičů. Ostatně hlavní vlna mobilizace pomalu odeznívala a všeobecná se týkala jen severních a severovýchodních krajů republiky.

Ve vrátnici odevzdal průkazku ke vstupu a vyšel z budovy na Štefánikovo náměstí. Před vchodem nechal zamčené kolo, byl rád, že se s ním nic nestalo. Do budovy mu ho totiž nedovolili vzít.

Na celý den měl ve Škodovce volno, aby si mohl zařídit vstup do armády, protože nevěděl, jak dlouho to zabere. Teď chtěl využít volný den, aby si po delší době zajezdil na svém BMX, které už dlouho nevytáhl. Navíc ho kamarádi přemluvili jít do Lochotínského amfiteátru. Konal se tam nějaký studentský majáles. Na chvíli se tam zastaví a pak si pojedou v klidu zajezdit.

Když projížděl podél levého břehu Radbuzy směrem k centru, přemýšlel o tom, co mu praporčice řekla. Včera se mu podařilo po zdlouhavém vyjednávání i pláči dostat matčino potřebné svolení ke vstupu do armády, která oficiálně nově nabírala od sedmnácti let věku. Ale realita byla složitější. Poté, co popsal, jaký obor studuje na střední škole, kde pracuje na brigádě a jaké jsou jeho koníčky, což kromě sportu byla elektrotechnika a programování, bylo mu

sděleno, že je momentálně platnější, když bude pokračovat v práci ve Škodovce a dodělá školu. Nová vláda na to evidentně hodně dala, aby se odborníci nebo případní budoucí odborníci ušetřili boje a dělali důležitou práci v zázemí. I tak prý ale jeho žádost nemůžou zamítnout a musí se jí zabývat. Nic mu však praporčice nemohla slíbit, a pokud by ho přeci jen přijali, pravděpodobně by byl zařazen k nějakému technologickému zařízení armády.

Honza z toho byl zklamáný. Když předevčírem viděl americké kolony spěchající zachránit situaci na pomezí Česka a Polska, měl chuť jet ideálně hned s nimi. A zatímco teď stále probíhaly boje v Králíkách, Orlických horách a Hrubých Jesenicích, chtěl tam být také a pomoci se zbraní v ruce. Místo toho mu řekli, ať dál vyrábí pozemní bojové drony. Maximálně bude dělat to samé, jen v maskáčích. Přesto musel uznat logiku za tím, co mu na krajském vojenském velitelství praporčice sdělila. Ale i tak chtěl dělat víc než teď. Zítřka jí zkusí zavolat a urgovat svou žádost.

Přešel po lávce řeku a přes zahrádkářskou kolonii se blížil k zoologické zahradě, kde byl i amfiteátr. Míjel při tom skupinky mladých lidí, někdy mladších než on, mířících stejným směrem. Mnozí byli oblečeni ve stylu květinových dětí 60. a 70. let minulého století. O majálesu moc nevěděl. Školy byly pořád zavřené, ale asi šlo o nějakou studentskou iniciativu, které nikdo nebránil, spíš naopak. A styl hippies bylo asi téma akce. *No černé skejtové triko asi nezapadne, ale co*, pomyslel si, když srovnával svůj outfit s ostatními.

Bylo teprve chvíli před polednem a program teprve začínal. Čím blíže byl k amfiteátru, tím více lidí míjel a slyšel i hudbu. Dorazil na velké parkoviště za kulturní arénou. Všiml si, že kamarádi už na něj čekají. Se všemi se pozdravil, především se svým nejlepším kamarádem ze základní školy Davidem, který teď chodil na Masarykovo gymnázium v centru města.

„*O co tu přesně jde?*“ zeptal se Honza a rozhlížel se po davech mladých lidí.

„*S tím přišly holky od nás ze školy,*“ odpověděl David, zatímco seděl na rámu svého kola a upíjel pivo z plastového kelímku.

„Chytlo se toho víc škol a studentských iniciativ, má to být koncert proti válce.“

„Proti válce?“ Honza doufal, že nejde o nějakou splašenou mírovou akci, která bude hlásat, že lepší je se domluvit než válčit. To sice dává smysl, ale musí chtít oba se domluvit. Ne že Rusko a další je chtějí zničit.

„No, jakože ale oni to myslí dost protirusky, co jsem to ve škole poslouchal. I vítězka má jít na nákup nějakého vojenského materiálu,“ vysvětloval David.

„Ale hippies kdysi nebyli moc za to kupovat zbraně,“ smál se tomu Lukáš, kamarád, se kterým se znali ze skateparku.

„Asi je to snadno uchopitelný téma, co je ikonický a pořád hodně populární,“ napadlo Honzu.

„Jo, to asi jo,“ zakončil téma David. Vždy se divil, proč jeho kamarád Honza nešel na gympl s ním a šel raději na průmyslovku. Byl chytřejší a sečtější a všichni premianti chodili na gymnázium, pak na nějakou vysokou. Jenže Honza byl vždycky trochu jiný, takový dospělejší než většina z nich. Nejspíš to bylo tím, že pomáhal doma matce s výchovou mladšího bráchy i s chodem domácnosti. „Můžeš se na to zeptat hlavní organizátorky.“

„Máš fotku?“ ptal se hned dychtivě Roman, další z kamarádů ze skateparku. Honza nedával navenek nic znát. Tyhle oplzlé řeči o holkách a dělení ramen ho moc nebavily. Ale určitě by si s ní rád promluvil, co ji vedlo k uspořádání takové akce a jak je to celé myšlené.

„Si počkej, bude určitě vystupovat, v programu někde bude napsané kdy,“ odpálkoval Romana David. Taky ho nebavilo vyhledávání holek na sociálních sítích, zvláště proto, že sám měl přítelkyni.

„Kdo si dá pivo?“ zeptal se David všech a zvedl dopitý kelímeček. Byl z nich sice nejstarší a jediný plnoletý, ale před lety se rozvolnil zákon o užívání alkoholu nezletilými a nebyl problém si od šestnácti let dát pivo.

Ani Honza s tím neměl problém, všichni čtyři se vydali ke stánku Plzeňského Prazdroje. Na tabuli kromě výčtu pár piv a jejich cen

byl i velký nápis: *VEŠKERÝ VÝDĚLEK JDE NA VÁLEČNÉ ÚSILÍ* a *VOJÁCI PITÍ ZDARMA*. Obojí i v anglickém ekvivalentu. Na akci s hippie námětem to vypadalo dost vtipně, napadlo ho. Ale hlavně to bylo záslužné.

Všichni si objednali klasicky dvanáctku. Zatímco čekali, zeptal se Jan: „*Kolik je výdělek z jednoho piva? Já jen, kolik z těch peněz jde opravdu na armádu?*“

Mladá blondýnka za výčepem mu podala kelímek s pivem a odpověděla: „*Dneska všechno, všechno pití i pronájem stánku zaplatil sponzor a stanovil i cenu.*“

„*Aha, díky, hezký den.*“ To je zajímavé. Ale je pravda, že cena byla hodně příjemná, dvě eura byla dost symbolická za plzeňskou dvanáctku.

Chvíli se potulovali po lochotínském areálu, ale na pódiu nebyla dosud živá hudba. Vydali se do parku, ve kterém také probíhal program majálesu v podobě různých her, workshopů a informačních stánků, zejména na téma jak se zapojit do pomoci armádě či co dělat v případě náletu. Dokonce tu potkali skupinku českých a amerických vojáků. Všichni měli u sebe útočné pušky, ale bez zásobníků a na sobě jen maskáče. Američané si udělali od pondělí základnu na letišti v Tuřanech. Honza věděl, že se tam soustředí síly, které míří od Rozvadova dál na východ, a byl tam nyní rušný letový provoz.

„*Za chvíli to začne a já bych si skočil ještě pro jedno,*“ upozornil David kamarády na brzký začátek programu i na svůj další prázdný kelímek. Ostatní souhlasili a vůbec se nebránili znovu podpořit nákupem piva válečné úsilí.

Cestou zpátky k horním místům amfiteátru si všimli, že vojáci, které předtím viděli, mají také svůj informační stánek. Byl to jen obyčejný skládací přístřešek se stolečkem a informačními tabulemi, které kolemjdoucím vysvětlovaly základní úkoly Armády České republiky, k tomu i tabule zaměřená na Američany. Ta byla zajímavější, snažila se ve zkratce vysvětlit, co se děje v USA a že příslušníci amerických ozbrojených sil v Evropě se přes svou těžkou

situaci rozhodli pomoci. Poukazovala i na symboliku americké armády v Plzni a kulaté výročí osvobození Plzně na konci druhé světové války. Podle Honzy na to bylo potřeba rozhodně upozornit, že Američané přišli přese všechno pomoci. Před dvěma dny de facto zachránili republiku. Musel i uznat dobré zpracování informací včetně grafiky. Ten, kdo to udělal, na to měl jen málo času.

Na vrchu areálu znovu každý věnoval dvě eura pro dobrou věc. Našli si místo na trávě, kam se posadili vedle svých kol. David zvedl telefon a zdálo se, že mluví se svou přítelkyní Kristýnou. Lidé se pomalu trousili na místa a začali zaplňovat i vrchní místa kolem nich. David položil telefon.

„*Co vlastně Kristýna? Pořád je s mámou na horách?*“ zeptal se Jan.

„*Jo, prý když není škola a máma může pracovat na home office, tak se nechtějí vracet do velkého města,*“ odpověděl David trpce. Jeho přítelkyně byla i jeho spolužačkou. Hned jak začala válka, zůstal její otec kvůli práci stavbyvedoucího v Plzni. Ale její matka ji i její mladší sestru odvezla na chatu na Šumavě. Všichni znali scénáře z Ukrajiny, kdy na velká města dopadaly balistické střely a drony. Hned druhý den války se to samé stalo nejen Praze, takže pro některé, kteří měli tu možnost, bylo lepší odjet na venkov.

„*To je mi líto, kámo. A neplánuješ za ní zajet?*“

„*O víkendu se tam stavím, naši mi půjčí auto. Ostatně by byli nejraději, kdybych tam odjel na delší dobu. Ale taky chci chodit aspoň na brigádu.*“ Od začátku konfliktu, a ještě více po mobilizaci, chyběli v některých podnicích lidé. To byla příležitost pro mladé brigádníky, kteří teď neměli školu. David dělal v obchodním řetězci teď už pomalu na plný úvazek. Nebyla to nijak velká věc, ale lidé potřebují pořád nakupovat jídlo a základní potřeby. „*A co vlastně ty? Jak jsi dneska dopadl?*“ chtěl David změnit téma a ptal se, jak Honza pořídil na krajském vojenském velitelství.

„*No, nic moc,*“ odpověděl zklamaně a pak vše vylíčil, včetně pasáže o tom, že by prý bylo lepší dodělat v klidu školu a pracovat ve Škodovce.

„To mají asi pravdu, budeš takhle platnější než v zákopu. Naši říkají to samé. Že prý mladá generace musí přežít a podobný věci. Že kdyby nás chtěli, tak mobilizují i naše ročníky, ale chtějí prý nejmladší ušetřit. Takže když otevrou zase školy, tak pak půjdu na medicínu, jak jsem plánoval, a doktor se bude hodit víc.“ Honza to chápal a věděl, že se jeho nejlepší kamarád nevymlouvá. Byl typ člověka, co se jen tak něčeho nebojí. Ale za posledních pár dní se situace z úplně beznadějně změnila na celkem stabilní, kdy vidina, že každý schopný držet zbraň bude v zákopu, byla už dávno z říše bláznivých představ. Z toho důvodu dávalo smysl vrátit se k myšlence pokračování normálního života a stanovených cílů. Přesto ale chtěl Honza dělat víc než jen montovat ve fabrice díly dohromady.

Na pódiu to vypadalo, že už je vše nachystané. Ve chvíli se na něm objevila skupinka mladých lidí v čele s krásnou dívkou s dlouhými blond vlasy, které dekoroval květinový věneček. Byla vyšší sportovní postavy. Na sobě měla volnou bílou blůzu též s motivy květin a krátké džínové kraťasy. Ostatní měli také oblečení a doplňky ve stylu květinových dětí.

„To je ta hlavní organizátorka,“ ukazoval David na dívku v čele rukou, ve které držel pivo.

Dívka si vzala mikrofon uprostřed pódia. *„Ahoj, všichni! Páni! Vás tady tedy je!“* S úsměvem mávala na publikum, které jí odpovídalo potleskem a jástem. *„Já jsem Anežka Vinklářová a tohle jsou studenti, kteří se nejvíce zasloužili o to, že tu dneska můžeme být.“* Ukázala na hlouček za sebou a postupně všechny představila křestními jmény.

„Jsme všichni moc rádi, že vás přišlo tolik. Jak všichni víte, tak organizátoři letos na poslední chvíli zrušili klasický plzeňský majáles. Proto jsme se rozhodli uspořádat naši skromnější studentskou alternativu.“ Následoval další potlesk. *„Děkuji, děkuji. Přes to všechno, co se dnes děje, přesto, že se nás agresori z východu snaží připravit nejen o naše svobody, ale i naše životy, nemůžeme se jim vzdát. Stejně jako se nevzdávají naši a spojenečtí vojáci bránící ze všech sil naši zemi, my se nemůžeme vzdát našich normálních životů. Hlavně proto jsme*

se rozhodli uspořádat tenhle koncert, abychom ukázali, že naše mladé duše a srdce jsou stejně nezlomná jako našich vojáků. A že nejdůležitější je naše svoboda, které se nikdy nevzdáme. A chtěla bych tak poslat vzkaz všem těm, kdo se nás snaží uzurpovat pomocí památných slov. Jsme Češi! Nikdy se nevzdáváme! Slyšíte? Nikdy!“ Z davu tisíců mladých lidí se ozval obrovský řev nadšení doplněný skandováním slova *nikdy!* Přidaly se i protiruské a protičínské nadávky.

„Jste úžasní!“ děkovala publiku, když se už trochu utišilo. Pak pokračovala plynulou angličtinou téměř bez přízvuku. *„Chtěla bych teď především poděkovat všem našim vojákům, kteří za nás bojují. Jsme vám moc vděční. A i našim americkým přátelům, kteří nás zachránili v nejtemnější hodině a nadále zůstávají po našem boku. Díky, Ameriko!“* Dav znovu začal aplaudovat skupince českých a amerických vojáků, stojících opodál.

„A náš hudební program zahájíme písní, kterou určitě všichni znáte. Poprosím vás, abyste si všichni stoupli.“ Začala nádherným hlasem zpívat českou hymnu a tisíce lidí se k ní jedním hlasem přidalo.

Honzu celá ta scéna dojala. Nejen hymna, ale i bojovný projev, který by od mladé středoškolačky nečekal. To celé doplněné souhlasným nadšením davu, ve kterém byli většinou mladší lidé. Když dozpívala hymnu, podala dívka jiná slečna, jejíž jméno si už Honza nepamatoval, akustickou kytaru.

„Ještě s vámi tady chvíli zůstanu,“ říkala s úsměvem a upravovala si popruh kytary, zatímco ostatní studenti odcházeli z pódia. *„Připravila jsem si pár písniček, které ale nejsou z mého repertoáru, tím spíš je budete znát.“* Ukázala publiku svůj široký krásný úsměv.

Začala brnkat na struny a začala zpívat smutnou písničku Karla Kryla, která měla teď po skoro sedmdesáti letech obrovský význam. Když spustila refrén, Janovi se z toho udělala husí kůže. Ať už z obsahu písně, její ponurosti, ale i z dívky, ze které teď nemohl spustit oči.

Pokračovala ještě asi půl hodiny. Během níž vystřídala několik dalších písní stejného zpěváka, ale i klasiky z doby vietnamské války, z nichž Honza poznal například *Eve of Destruction* od Barryho

McGuirea nebo Take Me Home Country Roads od Johna Denvera. Její krása i její hlas, celé její nadšení do proslovu a do zpěvu písní Honzu, úplně dostaly. Když dozpívala a loučila se s publikem, neubrnil se nadšenému potlesku doplněnému hvízdáním na prsty.

David si jeho výrazu všiml. „*Je nezadaná,*“ prohodil s úsměvem k Honzovi.

V Honzovi zasvitla hezká myšlenka na dívku. Ale pak převážily obavy. Hlavou se mu honilo, co by si s ní tak řekl. Jestli by s ním vůbec chtěla mluvit. Že neví, jak celá jeho situace teď bude, že i kdyby zůstal doma, tak musí především pomáhat matce. Přesto ji chtěl ale znovu vidět.

David něco psal na telefonu a pak s lišáckým úsměvem prohodil. „*No, já bych si dal ještě jedno.*“ Ukázal další prázdný kelímek toho dne. „*Honzo, půjdeš se mnou?*“ Podíval se na Honzu a pohodil hlavou ke stánku s občerstvením obklopenému lidmi blíže k pódiu. Nedávalo smysl tlačit se davem, když mohli jít kratší cestou opačným směrem, kde bylo méně lidí. Honza ho však pochopil.

„*Jo, jasně.*“ Zvedl se a snažil se zakrýt nadšení.

„*A co jako my?*“ ptal se z pololeže Lukáš. „*Nás tu necháte?*“

„*Jo, ale něco vám donesu, jestli chcete.*“

„*To je jasný,*“ zamával Roman svým prázdným kelímkem.

„*Ukaž, já budu tak hodný, že to za vás i vyhodím,*“ pobral David odpadky.

„*Díky a užijte si to,*“ smál se Lukáš, když oba odcházeli.

Kola nechali kamarádům na hlídání a prodírali se davem. Na pódiu se mezitím objevila nějaká studentská rocková kapela.

„*Psal jsem spolužačce, aby ji někam přivedla, tak půjdou na chvíli ven, ale prý toho mají hodně,*“ řekl David.

„*Díky,*“ usmál se na něj Honza.

„*V klidu, kámo. Hele, je to taková trochu šprtka, ale dost od rány, viděl jsem, jak jednomu klukovi zlomila nos, když na ni měl kecy. A je z nějaký dost bohatý rodiny. Ale jinak je v pohodě.*“

„*No, vypadala... odhodlaně,*“ prohodil Honza v odpověď. David se tomu uchechtl.

„Nejen odhodlaně, vid? Je mi jasný, že tebe to oslovilo dost, nemluvě o tom, že je hezká.“

Hezká? Asi nejkrásnější holka, jakou jsem kdy viděl, pomyslel si Honza v duchu, ale nic neřekl.

V zadní části amfiteátru se to také hemžilo lidmi, nosili bedny a vybavení, připravovali se na vystoupení, bavili se spolu. A u vchodu stála právě ta dívka. Na hlavě pořád květinový věneček a s úsměvem se bavila s druhou dívkou.

„Ahoj, holky,“ pozdravil je David. Obě mu odpověděly. „Moc pěkné vystoupení, Anežko.“

„Díky, Davide. To jsi nás jen přišel pozdravit?“ zeptala se dívka.

„Jo, jo. Víím, že toho máte hodně, tak jsem vás chtěl pozdravit a představit tady kamaráda, kterému se to líbilo určitě víc než mně. Tohle je Honza. Honzo, Anežka a Káťa.“

Honza se představil a potřásl si rukou s oběma děvčaty. Ta byla obě evidentně zaujata jeho vysokou statnou postavou, ostrými rysy v obličejí a delšími světlými vlasy.

„Honza chodí na elektroprůmku, montuje drony ve Škodovce pro armádu a dneska se přihlásil sám do armády, že jo?“ získával David kamarádovi body.

„Vážně? To je dost odvážné a záslužné,“ odpověděla Anežka a upřímně se na Honzu usmála.

On se na ni snažil nezírat, ale nemohl z ní spustit zrak.

„Ano, dneska jsem se byl přihlásit. Přišlo mi, že bych měl dělat víc než doted. Ale uvidí se, jak to dopadne. Ale vy jste tu taky dneska udělali moc pěknou věc.“

„Myslíš? No, taky jsem chtěla něco udělat, a nejen sedět bezmocně doma a koukat na zprávy. Přišlo mi, že lidi pořád musí žít, ať se děje, co se děje.“

„S tím souhlasím. Upřímně jsem nevěděl, co čekat od studentské akce proti válce, a ještě s motivem hippies. Ale při tvém projevu mi došlo, že to není úplně tak, jak to na první pohled vypadá, když si přečteš jen název,“ usmál se na Anežku, která se s ním očividně chtěla bavit. Čeho si nevšiml, ale všimli si toho David s Kateřinou,

že na sebe oba koukají se stejným zájmem. Poodstoupili proto o kousek dál a začali se bavit o úplně jiných věcech, aby jim dali prostor.

„Proti válce to je, ale je to myšleno, že my nechceme válčit s Ruskem a Čínou, ale chceme žít v klidu. Zároveň na druhou stranu, když si oni začali a napadli nás silou, tak jim to silou musíme vrátit a silou ukončit válku.“

„Kde ti to můžu podepsat?“ zasmál se Honza a Anežka mu úsměv oplatila. *„Jasný, s tím souhlasím a jsem moc rád, že víc lidí má takový názor.“*

„Já jsem ráda, že souhlasíš.“

„Souhlasím. Upřímně jsi mě dostala, nečekal jsem takový projev a tvůj zpěv byl moc krásný.“

„Děkuju, mám se začít červenat?“ smála se a opravdu se začala trošku červenat ve tvářích, načež zčervenal i Honza.

„Můžeš, mně to vadit nebude. A to hippies, to je spíš proto, že to je ikonické a spousta lidí to zná?“

„To také, to je pravda. Já za tím ještě viděla symboliku té svobody, kterou tahle tematika ještě víc vyzdvihne. Sice mám od táty dost vlastenecké a trošku i válečné názory, ale nám studentům by nesedělo být tu v militantním oblečení. Nám víc sedí to téma svobody. Proto mě to napadlo.“

„To je zajímavé.“ Honzovi se líbila čím dál víc, když poslouchal, jak přemýšlí. *„A táta musí být správný chlap.“*

„Jo, táta je super, i máma.“ Anežka si až teď všimla, že Kateřina, která ji vytáhla ven ze zákulisí, si povídá s Davidem o několik kroků dál. *„Že nás ti dva chtějí dát dohromady?“*

„Vypadá to tak,“ usmál se Honza lehce nervózně.

„Já nemám nic proti... Zatím,“ usmála se široce na Honzu.

„To jsem moc rád,“ oplatil jí úsměv.

„Ale musím se omluvit. Mým vystoupením mi neskončila práce a budu muset zase jít. Jaké máš na dnešek plány?“

„Chtěli jsme se s klukama podívat sem. Pak asi pojedeme jezdit do parku.“

„BMX?“ Honza přikývl. „Večer by to mělo být pro mě volnější, až nebudou vystupovat studenti, tak kdybys měl čas a chuť, můžeš přijít.“

„Určitě, moc rád. A v kolik tak bys mohla mít čas ty?“

„Po šesté nebo sedmé si myslím.“

„Dobrá. Dáš mi na sebe kontakt, prosím?“

„Dám ti telefon, sociálním sítím moc nefandím.“

„To já také ne,“ přiznal popravdě Honza, který neměl účet na žádné. Vytáhl telefon a uložil si číslo, které mu nadiktovala. Pak ji prozvonil a jí se na hodinkách ozval příchozí hovor.

„Funguje,“ oznámila s úsměvem. „Teď mě omluv, ale musíme opravdu jít. Káto?!“

„Už jdu,“ odpověděla druhá dívka.

„Ahoj a užijte si to,“ rozloučila se Anežka.

„Vy taky, ahoj,“ loučil se Honza.

„Tak co?“ vyptával se David, když odcházeli.

„Je super. A mám číslo.“

„Skvělý, kámo,“ poplácal David Honzu po ramenou. „A teď jdem te těm dvěma nevděčnickům koupit pít.“

KLADSKÉ SEDLO, KRÁLICKÝ SNĚŽNÍK, ČESKÁ REPUBLIKA

Dvoupodlažní dřevěnou chatu i se zastřešením nad cestou na hraničním přechodu stravovaly obrovské plameny. Stejně tak hořel ruský obrněný transportér napříč přes silnici do Polska. Všude kolem byly znát stopy zuřivého boje. Vystřílené nábojnice, poházený vojenský materiál, a především těla nepřátel, kteří se nestihli stáhnout, než dorazil Robert a jeho muži.

Od pondělí, kdy se jim podařilo zvrátit bitvu, se za pomoci 7. mechanizované brigády a Američanů snažili vyhnat Rusy, kteří nepochopili svou prohru, pryč z údolí. Otevřený prostor nebyl problém, ale strmé stoupání v serpentinách k hranici stálo spojence už hodně obrněných vozidel, když na ně Rusové nastražili narychlo léčky a pálili po nich z lesa. Robert musel uznat, že tady šlo o lepší jednotky, jejichž vojáci uměli své řemeslo. Jenže byli pod špatným velením,

keré se evidentně nedokázalo rozhodnout, zda se mají stáhnout, anebo držet pozice. Takže zatímco jednotky za nimi podle všeho ustupovaly, ty čelní zůstaly bez podpory. Přesto kladly silný odpor.

Když v předposlední zákrutě do kopce vybuchlo ten den již třetí americké bojové vozidlo pěchoty Bradley, nemluvě o dalších ztracených vozidlech, a útok se znovu zastavil, rozhodl se Robert, že vezme svou jednotku a pěšky obejde nepřítele. Přes les obešli ruské pozice podél cesty a dostali se k hraničnímu přechodu od západu. Tady zastihli asi dvacet Rusů téměř nepřipravených. Robertových mužů bylo dohromady jen osm, ale silnou přehradnou palbou a okamžitým zničením jejich jediného obrněnce je skoro všechny umlčeli, vlastně zabili. Odpor zůstal jen ve dřevěné chatě. Robert se nechtěl rozpakovat s obsazováním budovy a riskováním životů vlastních lidí. Nařídil dovnitř naházet termitové granáty a chatu i s nepřítelem vypálit. Snad to majitel pochopí.

Jakmile obsadili pozice, ohlásil to veliteli amerického praporu v čele útoku. O dobytí hraničního přechodu se nejspíš dozvěděli i Rusové stále strážící lesní cestu. Rychle se nahrnuli před připravené hlavně Robertových lidí, kteří na nic nečekali a nepřítele zlikvidovali.

Robert teď suverénně přecházel po silnici, zatímco se od české strany blížila americká bojová vozidla pěchoty, kterým ukazoval, aby objela hořící chatu vpravo. Čerstvá četa v čele přejela hranice se čtyřmi Bradley a Američané začali zabírat pozice. Brzy se objevil i velitel roty, sesedl ze svého vozidla, a než přišel k Robertovi, rozhlížel se po spoušti, která tu byla.

Když došel až k Robertovi, prohlížel si českého příslušníka speciálních sil, který si nevyměnil uniformu už několik dní – kromě toho, že byla otrhaná a od bláta, byla na ní i zaschlá krev. Ve špinavé tváři s dlouhými vousy se zračila únava, radost z vítězství, lhostejnost k nepříteli, ale i pocit zadostiučinění. Když vyráželi obsadit hranici, dívali se na ně Američané s opovržením a odmítali české speciální jednotky přičlenit k sobě. Zřejmě stále nějaký předsekudek vůči evropským armádám. Tihle muži tu ale byli a bojovali

už několik dní. Teď ukázali svou hodnotu tím, jak bezprecedentně převálcovali Rusy a uchránili Američany dalších zbytečných ztrát.

„*Děkuji,*“ řekl Američan Robertovi.

„*S potěšením,*“ odpověděl Robert a věnoval mu slabý úšklebek. „*Měli byste to tu dobře zabezpečit, nejspíš tu po lesích bude ještě dost Rusů, kteří to na vás můžou zkusit.*“

„*To máte pravdu,*“ musel souhlasit Američan, nejen protože to byla pravda, ale také proto, že z toho chlapa před ním šel hrozný respekt, byť podle toho, jak se předtím představil, měl menší hodnotu.

„*My máme rozkaz vás dostat na hranici a pak se stáhnout. Takže, je to vaše.*“ Robert rozmáchl rukou k troskám hraničního přechodu. „*My budeme mít jinou práci.*“

„*Dobrá, ještě jednou děkuji.*“

Robert mu neodpověděl, ale nakonec mu velkoryse nabídl pravici, která byla přijata. Jeho muži už předali své pozice americké pěchotě a připravili se na odchod. Po rádiu se dohodli s řidiči vozidel, že se sejdou na místě, kde byl zničen poslední Bradley, a tak sešli jen pár set metrů dolů z kopce. Zbyl pro ně jen jeden obrněný JLTV, jeden klasický vojenský Hilux a civilní auto, černý Nissan Navara, který jim daroval obyvatel Starého Města.

Robert nasedl do Nissanu a mířili zpět do velitelského bunkru nad Starým Městem. Sjeli dolů do údolí, které obsadili vojáci 7. mechanizované brigády. Všude byly vraky ruských, ale i českých strojů. Oproti pondělí tu panoval vcelku klid, byť se po širokém okolí pořád bojovalo. Teď už tu ale nestřílely tanky, nedopadaly dělostřelecké granáty nebo letecké pumy. Vesnice v údolí také přestala hořet. Když ji míjeli, vzpomněl si na dívku, kterou v pondělí na začátku bitvy zachránili.

„*Stát,*“ rozkázal do vysílačky, aby zastavil i zbylá vozidla.

„*Co je?*“ zeptal se řidič, který byl od aktivních záloh speciálních sil a k Robertovi se dostal teprve včera.

„*Počkej chvíli.*“ Robert vystoupil a šel dopředu k bočním dveřím JLTV, které se už otevřely a vystoupil z Petr. Z posledního Hiluxu došel také jeden z operátorů speciálních sil.

„*Děje se něco?*“ zeptal se Roberta mladší kolega.

„*Nic. Jen se chci podívat zpátky do toho baráku,*“ odpověděl unaveně a trochu zlomeně. Ta nedávná vzpomínka mu připomněla, jak se dokážou Rusové chovat k cizímu obyvatelstvu.

„*Tam, odkud jsme vytáhli tu holku?*“

„*Jo. Došlo mi, že tam nejspíš nikdo nebyl vynést ven. Vy oba jedte zpátky a my se tam zastavíme.*“ Vzpomněl si na to, že kromě nepřátel, které tam zabili, byla v domě další těla civilistů, nejspíš rodina té dívky.

„*Jasný, v pohodě.*“ Petr poplácal Roberta po rameni. Kolega z posledního vozidla jen souhlasně přikývl.

„*Kdyžtak budu na spojení.*“

„*Dobrá, tak zatím,*“ rozloučil se Petr a nastoupil zpět do vozu, který se rozjel dřív, než došel Robert zpět do toho svého. Když byl uvnitř, řidič se pořád nechápavě díval, jak je i poslední auto míjelo a odjíždělo pryč.

„*Vem to tady přes vesnici, pak ti ukážu kudy,*“ poručil Robert řidiči a obrátil se na France, který byl také u incidentu z pondělního rána. „*Podíváme se na ten dům.*“

„*Jasně, šéfe.*“ Franc to pochopil ještě více tím, jak se Robert snažil tvářit v klidu, přestože na něm byla vidět sklíčenost.

Projeli rozstřílenou a vypálenou vesnicí, kde ani kostel nezůstal ušetřen. Odbočili na cestu souběžnou s tou hlavní v údolí. Česká mechanizovaná pěchota tu vůbec nebyla přítomná, snažili se totiž vytlačit Rusy z lesů a nezdržovali se na otevřeném prostoru údolí, takže tu panovala skoro horská idylka. Až na občasnou střelbu v dálce a rozježděné louky, na kterých bylo velké množství zničené techniky.

Nad hlavou jim proletěla dvojice starých, přesto účinných amerických bitevníků A-10C Thunderbolt II. Vyhouply se nad pohoří jihozápadně od nich a začaly shazovat bomby. Z dálky se ozývaly výbuchy následované ikonickým zvukem rotačních kanónů těchto strojů. I když nepřítel disponoval silnou protivzdušnou obranou, tihle hoši se toho nebáli a pořád létali nízko nad zemí, aby mohli co

nejlépe podporovat vlastní pozemní jednotky. Robert si jich moc cenil, protože i oni je předevcírem zachránili.

Dojeli až k domu, před kterým kromě tří ruských transportérů BTR, které zničili Robertovi lidi, přibýly i dva opuštěné tanky T-90M a nespočet kráterů. Dům byl však v hrozném stavu. Severní část zkolabovala palbou dělostřelectva a vypadalo to, že i alespoň částečně vyhořel. Když tu teď byl, nevěděl, co vlastně dál, přesto se vydal stavbu prozkoumat. Vyšel po krátkém schodišti ke zbytku vstupních dveří. Prošel jimi a uviděl na schodišti naproti sobě ležet těla staršího muže a ženy. Pokračoval jako tehdy doprava do chodby, kde leželo tělo mladíka v maskáčových kalhotách. Celou chodbu lemovala těla Rusů, ale na jejím konci už dům nebyl, místo toho tady byla hromada sutin. Přesto to tady ale vypadalo, že spodní patro požár docela ušetřil. Na zemi našel spadlou velkou rodinnou fotografii v rozbitém skleněném rámu. Byla dost poničená a špinavá, ale dobře na ní viděl dva rodiče, ty, kteří teď leželi v zaschlé kaluži krve mrtví na schodech, a mladou dívku, tu samou, kterou odsud odnesl v náručí. Pak vešel do místnosti, která bývala obývacím pokojem. Během bitvy se sem nejspíš na chvíli uchýlilo pár Rusů, kteří byli palbou těžkých zbraní zabiti. Téměř celý pokoj byl rozstřílený a vyhořelý. Chvíli procházel tu spoušť, všechno bylo zničené. Vrátil se zpátky do chodby, znovu se díval na fotografii na zemi. Nakonec ji sebral i s rozbitým rámem, rozhodl se ji tu nenechat. Chtěl ještě prozkoumat horní patro, tam však našel ještě větší spoušť. Střechou prošlo několik ran a pokoje byly úplně zničené a shořelé.

Vyšel ven, kde na něj u auta čekali jeho kolegové. Franc kouřil, zatímco seděl na kapotě, a řidič nervózně přešlapoval okolo. Robert došel s fotografií v ruce k autu, položil ji na kapotu a také si zapálil cigaretu. Několikrát si silně potáhl a pak začal rozdělávat rozbitý rámeček. Franc se podíval na fotografii a povzdychl si.

„*Tak co, šéfe?*“ zeptal se, aby prolomil ticho.

„*Máme pytle na mrtvolky?*“ zeptal se Robert, zatímco co nejopatrněji vyndával obrázek. Otázka France zaskočila.

„No tak na tohle jsem teda nemyslel, přiznám se.“ Podíval se na řidiče a ten nesouhlasně zakroutil hlavou, že taky o žádných neví.

„Tak to zvládneme bez nich, pomůžeš mi?“ zeptal se Robert kolegy na kapotě.

„Jasně,“ odpověděl Franc a zahodil nedopalek do trávy. To se v tom nepořádku tady ztratí.

„Taky můžu,“ ozval se řidič.

„Ty počkej u auta a vyklid' korbu,“ odpověděl mu Franc.

Robert uložil rodinné foto na palubní desku vozu a ještě dokuřoval. Mezitím řidič přendával batohy a další materiál dovnitř a snažil se je poskládat, aby se vše vešlo. Když Robert dokouřil, taky zahodil zbytek cigarety a oddychl si.

„Tak jdeme.“ Oba operátoři se vydali do domu.

Nejprve vynesli a naložili na korbu těla starších obyvatel domu. Jako poslední vzali tělo mladíka. Když ho nesli po schodech, všiml si Robert, že za nimi přijel jejich velitel střediska, přezdívaný Johnny. Oba je pozdravil, zatímco naložili poslední tělo.

„Je tam ještě někdo?“ zeptal se velitel a nabízel tím pomoc.

„Ne, tenhle byl poslední.“ Robert si nejdříve myslel, že jim přijel vynadat, protože nepřijeli zpět na základnu, ale podle přístupu a výrazu velitele poznal, že o to vůbec nejde. „Děje se něco?“

„Bohužel mám pro vás další práci. Chrudimáci se dostali do problémů, když se snažili vytlačit ruskou rotu z hor. Ta se zakopala v pásu starých bunkrů na hřebeni a oni je nemůžou dostat pryč. Není možné tam dostat těžké zbraně, a přestože do nich buší letectvo, tak to nepomáhá.“ Výsadbáři ze 43. výsadkového pluku z Chrudimi byli lehká pěchota, která s nimi byla v boji od začátku války, teď dostali za úkol bránit těžko přístupný pás pohoří. Byla to však jen lehká pěchota, navíc rozmístěná na příliš širokém obranném pásmu.

„Takže jim máme pomoci je odtamtud vyštípat?“

„Vím, že jste v záprahu už dlouho, ale nemáme dost lidí. Navrhoval jsem, ať je tam nechají vyhladovět, ale velení chce oblast vyčistit a neblokovat jednotky na několikadenní obklíčení.“ Lidí bylo opravdu málo, to Robert chápal. I v řadách speciálních jednotek

byly už velké ztráty. Hlavní bojové úkoly sice převzali Američané, ale Češi pořád byli jako záloha a čistili zbytky pohraničí. A čím dřív se podaří nepříteli vyhnat a stabilizovat frontu, tím dřív se jednotky mohou stáhnout na alespoň chvilkový odpočinek a doplnění. Proto bylo potřeba udělat se zbývajících Rusy v Česku krátký proces.

„V pohodě, to zvládneme,“ přijal Robert s klidem úkol.

„Vážím si toho. Ale v klidu, dodělejte to tu a pak vám v bunkru řeknu víc.“ Měl na mysli velitelský bunkr nad Starým Městem, kde si před pár dny zřídili velitelství obrany města.

„My už jsme hotoví, jen vás o něco poprosím.“ Robert vyndal z auta fotografii. „To je rodina té holky, kterou jsme v pondělí odsud odvezli.“ Ukázal přitom na obrázek a pak na korbu. „Bylo by možné nějak zjistit, jak se jmenuje a co se s ní stalo? A poslat jí alespoň tu fotku?“

„No to by asi nějak šlo, zkusím se poptat, zatím si ji nech u sebe.“

„Díky moc.“ Robert uložil fotku zpět, nasedl a vydali se pro více informací o úkolu. A hlavně se na to pořádně vyzbrojit.

PLZEŇ, ČESKÁ REPUBLIKA

Do skateparku se dostali až dlouho po poledni, přesto měli dost času si zajezdit. Honza byl rád, že měl dnes volný den od všech povinností, který si mohl zase po delší době užít. Zítra jde zase do práce a kdo ví, kdy bude mít zase čas něco s kamarády podniknout.

„Pojedeme ještě zpátky na ten koncert?“ zeptal se Lukáš, když se sbíral ze země po lehkém pádu. „Já nikam nespěchám a i jídlo tam mají za lidovky.“

Bylo už šest hodin večer a Honza nejen že taky dostával hlad jako Lukáš, ale chtěl ještě vidět Anežku, které slíbil, že se vrátí. „Já pojedu určitě.“

„Za tou zpěvačkou, co?“ poštuchoval ho Lukáš.

„Jo, za tou zpěvačkou, máš něco proti?“ bránil se Honza s úšklebkem. Věděl, že to je jen klukovská legrace, ze které si nic nedělal.

„Ne, nemám, tu ti schvaluju.“ Lukáš znovu spadl při dopadu s kolem na zem.

„*To ti patří, karma je zdarma,*“ smál se mu David. „*Tak co, jedem?*“ Všichni přikývli a vydali se zpět za zvukem koncertu v dáli.

Před areálem se od nich Honza odtrhl a rozloučil se slovy: „*Kdybychom se už neviděli, tak si užijte večer.*“

„*Jasný, ty taky, kámo.*“

Kluci pokračovali dál do davu. Honza zatím napsal zprávu nejdříve své matce, že je ještě venku s kamarády, aby neměla starost. Klasická odpověď starostlivé matky přišla bleskově zpět, ale přála mu, ať se baví. Pak napsal zprávu Anežce. Pár minut nepřišla žádná odezva. Pak se ale rozezvonil telefon. Anežka. Tak si uložil její jméno.

„*Ahoj.*“

„*Ahoj, kde jsi?*“ ptala se ho do telefonu.

Zrovna ji zahlédl, jak vychází ze zadního vchodu, kde se potkali poprvé. „*Přímo před tebou.*“ Mával na ni a oba se smáli zbytečnému telefonování.

„*Jak jste si to užili?*“ ptala se ho na program s kamarády.

„*Dobrá, už dlouho jsem nebyl jezdit a kdo ví, kdy se zase dostanu, takže jsem rád. A co ty? Už máš volno?*“

„*Jo, teď už mám. Studentská představení skončila a hrají kapely, co mají své týmy, takže se o to už nemusím starat.*“

„*Stejně je to skvělý, že jsi uspořádala něco takového, vůbec bych to nečekal.*“

„*Není to jen moje zásluha. Já měla jen ten první nápad to udělat, pomáhalo s tím spoustu lidí, bez nich by to nešlo.*“ Skromně se usmála.

„*Ale nebýt tvého nápadu, tak by se to nestalo. Moc se mi líbí ta myšlenka, s jakou jsi to udělala, že je potřeba myslet na to, co se děje, a nebýt k tomu lhostejní, ale přesto se bavit. A taky mě dostalo to o svobodě, že musíme ukázat, že si ji nenecháme za žádnou cenu a za žádných okolností vzít a omezovat se v ní.*“

„*Děkuji. Ale myslím si, že většina mladých,*“ usmála se, „*teda spíš lidí našeho věku, se sem přišla prostě jen bavit, ne že by o tom tak hloubali. Ale je hezké, že jsi mě pochopil.*“ Oba se na sebe usmívali,

zatímco hrála jedna starší punkrocková kapela. Honza vzhlédl k pódiu, byť bylo na odvrácené straně, a chvíli se zaposlouchal, než poznal, o kterou skupinu jde. Pak si vzpomněl na jeden z důvodů, proč se jeho kamarádi chtěli vrátit na koncert.

„Měla jsi už něco k jídlu?“ zeptal se Anežky.

„Naposledy jsem do sebe něco rychle hodila kolem oběda. Ty?“

„Podobně. Můžu tě pozvat na nějaký zdravý fastfood.“ Oba se zasmáli, když Honza ukázal směrem ke stánkům s rychlým občerstvením.

„Ráda si dám, ale zaplatím si to sama.“

„To ne, zvu tě. Ty jsi tohle celé uspořádala, tak tohle je maličkost.“

„Tak dobrá, když jinak nedáš.“ Usmála se na něj a zamířili ke stánkům. „Nechceš si nechat kolo někde?“ Honza s sebou skoro celý den vláčel své BMX, a to i teď.

„Já jsem trochu skeptický ho někde nechat jen tak bez dozoru.“ Naštěstí u občerstvení nebylo příliš mnoho lidí, většina sledovala představení a jen někteří si rychle odskočili pro jídlo či pití.

„Tvůj boj.“ Ušklíbala se na něj a on na ni po její sarkastické hlášce.

Každý si vybral jiný druh burgeru. Honza zaplatil a po několika minutách dostali svou objednávku.

„To teď ale znamená, že tě musím příště pozvat já. Že ty jsi to udělal schválně?“ pošťuchovala ho Anežka.

„To ne. Tedy, neudělal jsem to schválně, ale za nějaké příště budu moc rád.“ Zase se na sebe usmáli.

„Chceš se jít podívat na koncert, anebo si to půjdeme sníst někam do klidu?“ zeptala se.

„Jsem spíš za ten klid.“

„Tak s tím musím dneska už souhlasit.“

Vydali se do Lochotínského parku. Po chvíli našli volnou lavičku u sochy Artušova stolu. I jiní lidé využili přístupnosti parku. Byly tu skupinky mladých lidí, páry hledající klid, ale i starší lidé, kterým se asi nechtělo jít do víru koncertu, přesto si chtěli poslechnout hudbu a trochu nasát atmosféru, jelikož i tady byla hudba dobře slyšet a celá akce v podstatě prostupovala sem i dál do parku.

Když dojedli, Anežka se ptala na jeho důvody pro vstup do armády. Vysvětlil jí to, tak jako všem ostatním, svým přesvědčením, že by mohl dělat víc. Chápala ho, ale zároveň mu říkala, že i vyrábět vojenské drony je záslužné a je to víc, než dělá většina studentů. Bavili se o jeho práci, kde Honzu překvapilo, kolik toho Anežka ví o technice, ale i o rodině, škole, představách od budoucna, koníčcích a spoustě dalších věcí. Zjistili, že mají rádi podobné knihy, hudbu i filmy, na některých se neshodli a vzájemně se v dobrém smáli preferencím toho druhého. Honza zjistil, že Anežka opravdu není další nudná nafoukaná holka z gymplu, za které je doteď měl téměř všechny. Dělal dost sportů včetně atletiky nebo jízdy na koni, dokonce na koni i závodila a chtěla by jednou na olympiádu. Po střední chtěla jít buď na techniku, nebo studovat design, rozhodně však měla v plánu dělat v otcově firmě. Když se jí však Honza ptal na otcovo podnikání, odpověděla jen, že dělá do hodně odvětví, převážně strojírenství.

Brzy ztratili pojem o čase a den přešel do noci. Na pódiu se střídala jedna kapela za druhou. Lidé kolem odcházeli a přicházeli, ale park stále žil. Anežka najednou vzhledla k hodinkám, kde se jí objevilo upozornění.

„Páni, to už je tolik?“ divila se času, který tak rychle utekl. Bylo něco po deváté večer. „*Já se omlouvám, ale budu muset jít, přijel pro mě táta.*“

„*Ty tady nebudeš do konce?*“ divil se Honza. Zčásti zklamaně, že Anežka odchází, a taky si myslel, že jako pořadatelka zůstane jako jedna z posledních.

„*Bohužel. Máme domluvené, že teď večer to převezme jedna pořadatelská agentura, včetně úklidu. Já musím zítra od rána obíhat nějaké firmy.*“

„*Jaké firmy?*“ ptal se Honza.

„*Různé firmy a podniky po Plzni se jaly dělat sbírky na armádu nebo na potřebné postižené válkou. Ale já bych to chtěla nějak ujednotit, aby se posílaly opravdu potřebné věci a tam, kam mají. Aby se*

třeba nestalo, že na jedno místo dojde zbytečně moc věcí, zatímco jinde neprijde nic.“

„Aha, tak teď mi přijde, že fakt nic nedělám.“ Rozpačitě se usmál.

„Ale děláš, nebuď na sebe tak přísný,“ přesvědčovala ho a pohladila po rameni. Na chvíli se mlčky zadívali vzájemně do očí. *„Ehm, máš to daleko domů? V Losině jsi říkal, že?“*

„Přesně tak.“

„To je úplně na druhé straně, to ti zabere strašně času. Táta tě tam hodí,“ nabízela pomoc.

„To je dobrý, já to zvládnou. A rád se ještě projedu, než zase budu muset pracovat.“ Byla sice pravda, že to bylo daleko a cesta zabere Honzovi skoro hodinu, ale nepřišlo mu až tak pozdě, aby to v klidu nezvládl, a ještě neměl čas se vyspat. Hlavně nechtěl nikoho obtěžovat.

„Opravdu?“

„Opravdu. A kam pro tebe táta dojede? Dolů k amfiteátru?“

„Ano, tam, můžeš mě doprovodit, pokud teda chceš.“

„Samozřejmě že chci.“ Usmáli se na sebe, Honza popadl kolo a šli parkem zpět.

Koncert byl stále v plném proudu a všude se to hemžilo lidmi. Na parkovišti stálo nově velké černé SUV německé výroby, z něhož vystoupil muž okolo padesátky.

„To je táta,“ ukázala Anežka na muže, který byl přes celé parkoviště od nich.

„Mám se mu jít představit?“ zeptal se Honza.

„Necháme to kdyžtak na jindy, jestli dostanu možnost ti oplatit to pozvání na jídlo.“

„Já ti ji určitě dám.“

„To doufám. Telefon na mě máš.“ Usmála se. *„Musím jít.“* Ohlédla se po svém otci.

„Tak se měj hezky a děkuji ti za hezký večer.“

„To já děkuji tobě,“ oplatila mu vděčnost a pak ho políbila na rty. Honza zůstal chvíli strnule stát, když to udělala. Teď před ním stála

červenající se s krásným úsměvem a zelenýma lesknoucíma se očima. „*Tak ahoj,*“ rozloučila se nakonec.

„*Ahoj,*“ odpověděl pořád ve stejném postoji, jako když mu dala pusu. Anežka spěšně zamířila k otci. Než nastoupila do auta, ještě Honzovi zamávala a on jí to oplatil. SUV se rozjelo a zmizelo z parkoviště.

Honza nasedl na kolo a vydal se také k domovu. Měl ale mnohem radostnější náladu, než když sem dopoledne přijížděl. Jako by z něj alespoň pro teď spadly všechny starosti, které si s sebou předtím vezl.

Kapitola 2

ČTVRTEK

POHOŘÍ KRÁLICKÝ SNĚŽNÍK, ČESKÁ REPUBLIKA

B ylo už po půlnoci, když se dostali na místo. Museli jet po lesních cestách, aby se dostali na místo setkání s výsadkáři, které mělo být necelý kilometr od bunkrů obsazených Rusy. Už před začátkem bitvy neměl chrudimský pluk dostatek lidí na pokrytí širokého pásu hranice a značná část nepřátelské pěchoty je překonala nebo prostě obešla. Už několik dní se je snažili v horách nahnat, ale ke vši smůle se to podařilo, až když se jich asi stovka dostala do starých pohraničních betonových pevnůstek. Tady už na ně výsadkáři vůbec nestačili. Při pokusech je zlikvidovat utrpěli další těžké ztráty. Do toho musela stále část pluku zabezpečovat další oblasti hor. Pro těžkou techniku byl terén nepřístupný, navíc se všechna soustředila na hlavní směry bitvy. Tedy od Králíků na polské Mezilesí, na jehož jižním okraji se právě bojovalo, a od Kladského sedla též směrem do Polska. Situaci mohlo vyřešit letectvo a na každý bunkr použít těžké bomby. To však bylo zamítnuto jako plýtvání s odůvodněním, že v současnosti je letectvo už tak přetížené mnohem důležitějšími úkoly a munice není nazbyt. Zbyla tedy jen podpora dělostřelectva, organické minomety chrudimských, ke kterým se připojily i ty speciálních sil a jedna baterie amerických 155mm houfnic M777.

Jedním z návrhů bylo Rusy prostě jen obklíčit a nechat vyhledovět, dokud se sami nevzdají. To ale mohlo trvat zbytečně dlouho, stejně tak s tím stále souvisel nedostatek sil, které by se musely na několikadenní obléhání alokovat. V neposlední řadě se teď celá ruská rota nacházela uprostřed dvou směrů protiútoků, což způsobovalo nervozitu u velení, protože nepřátelé byli evidentně stále dobře vybaveni a vyzbrojeni a při případném úniku mohli následně

způsobovat škody v týlu. Proto se nadřízení rozhodli s Rusy v bunkrech skoncovat. Co nejdříve.

Všechna tato vysvětlení, která se Robertovi a jeho mužům dostala, než vyrazili na misi, smetla jeho případné návrhy, jak vyřešit situaci, aniž by museli riskovat životy vlastních lidí. Byl to tedy prostě další úkol, který musí splnit, a speciální síly byly připravené jim poskytnout veškerou potřebnou podporu.

Smutné nejen pro něj, ale pro všechny bylo, že už nezbývalo moc mužů. On zbyl jako jeden z mála bojových důstojníků, a to byl ještě povýšen narychlo díky změnám v zákoně během války. Přesto byl pověřen velením celkem pětadvaceti mužů, které dali dohromady. Posbírali co nejvíce materiálu, hlavně zbraní a munice, a vydali se na cestu.

Na místě setkání byly podél lesní komunikace rozestaveny desítky lehkých výsadkových vozidel, nákladáků, čtyřkolek a šestikolek, ale i ambulance včetně zdravotnické CV90 poskytnuté od 7. brigády. Výsadkářů tu ale nebylo moc k vidění, jen pár, zbytek lidí byl pravděpodobně od jiných armádních útvarů. Ale když zpozorovali jejich kolonu, vyšel jim vstříc prošeďivělý muž v plné polní. Robert ho poznával, byl to přímo velitel pluku plukovník Adam Milenovský.

„Zdravím, chlapi, díky, že jste dorazili.“

„Pane plukovníku. Nadporučík Kleimann,“ pozdravil ho a představil se Robert.

„Auta nechte u cesty, dál už to jde jen pěšky. Nebudeme se zdržovat, kousek odsud máme malé velitelství, tam vám ukážu, jak v hajzlu to tu je.“ Robert mu jen přikývl. Posunkem ukázal, že auta mají zaparkovat, jak to jen půjde. Ještě s pár staršími operátory se vydal za plukovníkem.

Po krátkém výšlapu do prudkého kopce dorazili k horské chatě. Uvnitř několik výsadkářů probíralo situaci nad mapami a nákresy rozloženými na stole. Byť vstoupil velitel pluku, neobtěžovali se to brát nějak na zřetel a pokračovali v důležité práci. Byli tam dva velitelé komand, což byla chrudimská obdoba roty, několik příslušníků štábu a starších poddůstojníků.

Robert se k nim připojil, aby ho seznámili se situací. Nepřátel, kteří se sem probili přes hřeben přímo od Králického Sněžníku, už zbývalo méně než stovka. Přesto jich bylo pořád dost, dle odhadů něco mezi čtyřiceti až šedesáti. Drželi linii bunkrů a jejich okolí, které se táhly od nedalekého vrcholu dál na severovýchod, z čehož obsadili převážně opevnění v této jihozápadní části. To mu ukázali na mapě i ručně zhotovených nákresech, na kterých bylo i rozmístění vlastních blokovacích postavení. Celkem šlo o dvanáct pevnůstek, kolem nichž navíc byli zakopaní Rusové v palebných postaveních. Od začátku dne se výsadkářům podařilo obsadit jen jednu z nich a druhou rozbily letouny A-10. Pravděpodobně ty, které Robert viděl odpoledne. Bombardování ostatně nebylo moc účinné kvůli zakrytí stromy a výdrži staveb. Ke všemu se s další leteckou podporou už stejně počítat nedalo. Dělostřelectvo nebylo o moc účinnější. Nejhůře na tom však byla pěchota, která utrpěla těžké ztráty bez velkého výsledku. Nyní zbývalo jen sotva sto dvacet obléhajících Chrudimáků, což byl zoufale nedostačující poměr. Povolání byli i vysloužilí bojovníci sloužící na štábu nebo na logistice, dokonce i kuchaři, aby alespoň mohli uvolnit mladší a zdatnější kolegy k těžkému boji.

Robert si z toho začal také zoufat. Sice přivezli posilu, aby zlepšili poměr sil, ale nebylo to o moc a stejně neměli o mnoho lepší zbraně než výsadkáři, které by razantně pomohly proti hromadám železobetonu. Téměř stoleté bunkry byly sice úplně bez vybavení a ležely tu desítky let ladem, přesto stačila jejich masa a střílny, aby se úspěšně ubránily. Tohle použití si určitě jejich stavitelé nepředstavovali.

Operátoři si vyslechli i postup, jakým se podařilo získat během dne jedno opevnění. To si však vyžádalo smrt deseti výsadkářů a u dalších pevnůstek se to nepovedlo. Rusové byli dobře vybavení, vyzbrojení a stále dost motivovaní klást tuhý odbor. Než se dostali vojáci ke zdi, čelili silné palbě, následně se snažili naházet dveřním otvorem dovnitř granáty, to však také nepomohlo, takže se museli dovnitř draze probojovat. Padalo také spoustu návrhů, které však

zahrnovaly buď velké množství lidské síly, nebo speciální vybavení, ani jedno neměli. Zkusili navrhnout znovu i formu obléhání, kdy připraví Rusy o všechnu municí a těm nezbyde nic jiného než se vzdát. Bez jídla a vody by nepřítel mohl vydržet i pár dní, ale všichni dobře věděli, jak rychle se v boji spotřebovává munice, které je vždy spíš nedostatek. Tenhle návrh však také zahrnoval velké množství vojáků. Na výhodu nočních přístrojů se také nemohli moc spoléhat. Proti nim stála očividně jedna z lepších jednotek ruské armády, která bude vybavena noktovizory a termovizemi, takže se nebudou moci jen tak nepozorovaně přiblížit pod rouškou noci.

Výsadcáři zůstali stát mlčky nad všemi mapami a nákresy na stole a lámali si hlavu, jak situaci vyřešit s co možná nejmenším rizikem pro vlastní vojáky.

Vtom Vilém, přezdíváný Will, jeden ze starších zkušených operátorů speciálních sil, nadhodil všem: „*Já bych je vypálil.*“

Pár chrudimských i speciálů se na něj podívalo a plukovník Milenovský mu odpověděl: „*To už jsme řešili, ale bohužel plamenomety nemáme.*“

„*Ne plamenometem, myslím jsem napalm,*“ ušklíbl se Will. Pak vysvětlil svůj nápad, který se všem včetně Roberta začínal zamlouvat. Šlo o směsici jednoduchosti, improvizace a agresivity akce.

Po krátkém brainstormingu byl nápad schválen.

„*Dokážete to zařídit?*“ obrátil se Milenovský na své lidi. Ti mu souhlasně přikýkli. „*Tak se tedy dejme do práce, máme co dělat,*“ ukončil plukovník poradou.

Robert se vydal zpět za svými lidmi vysvětlit jim plán. To oni budou za chvíli stát v čele útoku a on je do něj povede.

Robert se spolu s dalšími osmi operátory tísnil za jedním z nepřitelem neobsazených bunkrů asi sto padesát metrů od prvního nepřátelského. Mezi nimi měl být ještě jeden, ale o ten se postaralo včera letectvo. O kus dál směrem z kopce dolů byla další stejně velká skupina speciálů za jiným bunkrem, již velel Petr, jeho zástupce. Zbývající lidi rozdělil k výsadcářům, kteří je budou krýt

palbou těžkých zbraní, až se spustí akce, do které zbývalo už jen pět minut. Všechny jednotky včetně Roberta se ohlásily, že jsou připraveny.

Přípravy jim zabraly několik hodin a už začínalo pomalu svítat. Koncem května přicházel úsvit opravdu brzy. Robert sledoval, jak si jeho lidé ještě znovu kontrolují své vybavení a připravují se k boji. Všichni byli co nejvíce nalahko, jak to jen šlo. Helmy, taktické vesty plné zásobníků a granátů a útočné pušky měl však každý. Stejně tak měli všichni batoh s jednotným obsahem. Plastové lahve naplněné improvizovaně namíchaným napalmem, k nimž byl přivázán granát s fosforem nebo termitem. Šlo vlastně o jednoduchou směs, jejíž výroba spadala do znalostí vojenské staré školy záškodníků. Použít takovou zbraň byl sice dobrý nápad, nicméně nikdo nebyl nadšený z představy, co se může stát, pokud nějaký ruská střela zasáhne jakýkoli z takhle naplněných batohů.

Minuta.

Robert si se všemi ťukl pěstí. Ještě jednou zkontroloval pušku. Zhluboka se nadechl.

Na rádiu se ozval Hammer Dva Nula, což byl volací znak dělostřelecké baterie amerických 155mm houfnic. Rádiová relace byla krátká a Američan v rádiu ji zakončil slovy: *shoot, over*. Což znamenalo, že dělostřelci právě začali pálit. Hned poté se ozvaly baterie minometů speciálních sil i výsadkářů se stejnou zprávou. Všechno bylo předem naplánované.

Všichni věděli, že byli mnohem blíže, než je bezpečná vzdálenost od dopadů palby dělostřelectva. Ale byli krytí betonovým bunkrem. Dělostřelci byli už dobře zastřílení na cíle, a hlavně si nemohli dovolit být příliš daleko do svých cílů – Rusy obsazených bunkrů. Museli se k nim dostat co nejdříve.

Během pár desítek vteřin začalo mohutné dunění dělostřelecké palby na celou linii pevnůstek. Robert i jeho lidé se instinktivně ještě více přikrčili. Tříštivotrhavá munice dopadala několik minut, když se znovu ozvali dělostřelci s hlášením, že odpalují kouřové granáty. Podíval se na hodinky a odpočítával vteřiny, kdy bude

prostor zakryt kouřovou clonou. Ničivá palba však neustávala, jen bylo poznat, že se přesunula o kousek dál od jejich pozice.

„*Delto 1 a 2, kouř na zemi, kouř na zemi!*“ hlásil Robertově i druhé skupině operátor z palebné podpory. Stejně tak to hlásili i dělostřelci, kteří měli přesně spočtené, kdy jejich palba dopadne na zem. To byl signál vyrazit. Speciální jednotka na nic nečekala. Muži se rozběhli vpřed v domluvené formaci.

Robert se držel uprostřed jako čtvrtý v pořadí. Jeho muži v čele věděli, jakým směrem se přesně mají vydat. I přes neustávající dělostřeleckou palbu, ke které se přidala teď i střelba palebné podpory pozemních jednotek z kulometů, granátometů i protitankových zbraní, a přes bílá neprostupná mračna kouře pokračovali operátoři rozhodně vpřed. Drželi se těsně u sebe, aby spolu neztratili kontakt. Přestože všude kolem panovalo peklo, po nich ještě nikdo nevystřelil.

Nepřátelská postavení mimo bunkry byla buď zničena dělostřelectvem, anebo se z nich vojáci stáhli do pevnůstek, ze kterých teď nemohli přes kouřovou clonu nic vidět. Dělostřelci pokračovali v palbě na vzdálenější nepřátelské opěrné body a tím nedovolili Rusům ani vystrčit nos.

Za necelou minutu se dostali až k prvnímu bunkru. Jakmile ho uviděli, první muž ve formaci je nasměroval tak, aby se dostali ke vchodu, ale aby je z něj nikdo nemohl spatřit.

Naskládali se těsně na sebe podél stěny. Odzadu přišel bezhlasný signál k připravenosti na steč. První v čele se skrčil, zatímco stále mířil na vchod. Operátor za ním začal připravovat zápalnou nálož. Když už se na ní chystal odjistit granát a vhodit ji do vchodu, ozvaly se zevnitř výstřely. Hned nato vypadl ze vchodu granát.

Výbuch srazil první dva muže. Robert a ostatní se stihli buď schovat za ohyb stěny, nebo dostatečně skrčit. Vmžiku přelétl pohledem těla svých dvou kamarádů. Teď však nebyl čas zjišťovat jejich stav.

Robert naznačil operátorovi před sebou, že zasypou vchod svými obyčejnými granáty. Těm za sebou přikázal připravit si zápalné lahve. Vstupy do bunkrů byly lomené se střílnou hned proti vchodu.